

מה:

עין משפט
נר מצוה

בזו א מיי פט"ז מהל'
מאכלות אסורות
הלכה לב סמג לאין קמח
טוש"ע י"ד סי' קלד סעיף
ח:

בז' ב מ"י שם הל"ג לג
וגרס כג' התוס'
טוש"ע שם סעיף ט:
בזח ג ד טוש"ע שם סעיף
יב:

בַּחֲמֵי הַ מַּיִּי שֶׁסָּהֵל לָג
טוֹשׁ"ע שֶׁסָּהֵל ט:
נ ו מַיִּי פ"י מַהֲלֵ כְּלָאִים
הֵלֶכְ כו סִמּוּג לְאִוִּין רִפּוּג
טוֹשׁ"ע י"ד ס"י שֶׁאֵל סִעִיף
ח:

נא ז ח מיי פט"ז מהל'
מאכלות אסורות
הלכה לד ועיין בהשגות
סמג לאוין קמה טוש"ע
י"ד סי' קלד סעיף יא:

מוסף רש"י

[illegible]

בי קא מרד בהתירא קא מרד. פרש"י דיין נסך לא הוי עד דמטיין לקרקעיות דזיקי דידהו והא דלא מימסר העליון צהגה צנזוק ⁽⁷⁾ כרשב"ג לקמן (דף עז). דלמר יין ציין ימכר כולו חוץ ממדמי יין נסך שבו וק"ל כוונתו ואפי' היה נשאר יין משלהם צמוד

היה שפך להו חמרא לעובדי כוכבים ואז
ממערב להו מעברא ויהבו ליה גולפי באגרא
אתו אמרו ליה לאב"י א"ל כי קא טרח
בהתיירא קא טרח והא רוצה בקיומו דלא
נצטרו ויקי דמתני בהדיהו א"ג דמיייתו
פריסדקי בהדיהו והא קא מעבר להו
מעברא דקא טרח באיסורא דא"ל למברויא
מעיקרא א"ג דנקיטי ביה קיטרי: **מתני'** איין
נסך שנפל ע"ג ענבים ידיח והן מותרות ואם
היו מבוקעות אסורות ^בנפל ע"ג תאנים או
על גבי תמרים אם יש בהן בנותן טעם
אסור ומעשה בביתום בן זוגן שהביא גרוגרות
בספינה ונשתברה חבית של יין נסך ^בונפל
על גביהן ושאל לחכמים והתירו: ^זה הכלל
כל שבהנאתו בנותן טעם אסור כל שאין
בהנאתו בנותן טעם מותר ^יבנון חומץ
שנפל ע"ג גריסין: **גמ'** מעשה לסתור חסורי
מיחסרא והכי קתני ^טאם נתן טעם לפגם
הוא מותר ומעשה נמי בביתום בן זוגן שהיה
מביא גרוגרות בספינה ונשתברה חבית של
יין נסך ונפל על גביהן ובא מעשה לפני
חכמים והתירו: ההוא כרי דחמי' דנפל
עליה חביתא דיין נסך שרייה רבא לזבוניה
לעובדי כוכבים איתיביה רבה בר לויא לרבא
^אבגד שאבד בו כלאים ^הה"ל לא ^טימכרנה
לעובד כוכבים ולא ^ויעשנה מרדעת לחמור
אבל עושה אותו תכריכין למת מצוה" לעובד
כוכבים מ"ט לא דלמא אתי לזבוניה
לישראל ה"ג אתי לזבוניה לישראל הדר
ישראל למיטחינהו ולמפינהו ולזבוניהו
לעובדי כוכבים שלא בפני ישראל תנן יין
נסך שנפל ע"ג ענבים ידיח והן מותרות
ואם היו מבוקעות אסורות מבוקעות אין
שואין מבוקעות לא אמר רב פפא ^ששאיני
חייט' הואיל ואגב צירייהו כמבוקעות דמין
חמרא

[וצדק] שמי פעמים: **הבגד שאבד בו בל"א**. וא"ת וליצטיל
 כדפריך בשילהי תמורה (דף לה) גבי שער צבור ושער מזיר
 צבדג ששאלג צבדג ושם היה בטל אי לא דמוק לה ^ו בשופרתה שאול דבר
 ולא בטל ומיך ה"ר ^(ה) יוסי בר יוס טוב דשאני כלאים דכל
 אורסין אין אורסין אלף ע"י עירוב שהרי שניהם הימח ^א לכך אורסר
 וכל צטלי וא"ת ומרי צטר דכל אחד לחוד שער ויעירבו
 ואלא אורסר ואלא בטל ודמינן ש"פ ^ב הדשכר (חולין דף קט) טיפת
 שפלה על חמיכת צטר אם יש נטות טעם וכו' ויש לומר

דששני בשר בחלב דגלי קרה צהדיא דנטייל כדאמרין התם דרך גיט
גורין שמה ימכרו לישראל וכן לא יעשו מרדעת לחמור שמה י
(במס' כלאים פ"ט משה ד') מרדעת החמור ותכריכי המת אין צהן
ועטעמא לפי שהוא דרבנן כדאמרין בפ"ק דביצה (דף יד:) לא יע
וולא יעלנה על כתיפו אפילו להביא עליה הזבל והנפה לרץ נמי
על כתיפו עשר מלאות וכן גב וזו ככלאים תחתיה גזירה שמה תכריכי
ה"ה בלא אבד כדנן במס' כלאים (פ"ט מ"ד) שהצחצוחים אסורי
רמין להו משום לועג לרש פי' בזה שמה
דשני צינים שהיא שקולה כנגד כל המצות ואיכא לועג טפי
לעטעמיה דאית ליה אין מצות בטיילות לעמיד לבא ממנא כשיעמדו
לרש לפי שצא יתן טעם שהעומדים יש להן וא"כ הן לועגים
לרש דלא שרי אלא לסופדו אבל לקוצרו ככלאים אסורו
המתים דק"ל כרבי יוחנן דפליג דאבי ר' ינאי ושבי אף
ס' שואה אבא שאול הסיירו מכלת מאפיליוני ועל פי ס'
(דף לה.) תנין קללות וברכות ורבינו ינאי היה מחלק
היה שמה הוי לעג כלומר לא לקיים אבא ליה
קיים ואפילו לאותן שקיימו הוי להטיל שלא לציין
ע"ג דמות ממות והוי חיות מתביישות מתניין שיהו מעבילין אבא
שמה יאכלו העובדי כוכבים וישראל צקערה אכלת
(דף לה:) ^ו דלא חמירא פה של עובדי כוכבים מדמא

הוא שפך להו חמרא לעובדי כוכבים. הוא היה מוכר להם יין ודבק
למכוריהם חציות של יין לימן גם החציות ללוקחים והכי אמרין
בבבאמפקיד (ד"מ מ:): איכא גולפי " ושדריה שהלוקח ומוכרו בחנות
משתכר ציין ורז איקא הוא שפך
להו מגולפי שלקחו ממנו ויהי ציין
דידה: ומעבר להן. את מעבר
המים: ויהבו ליה גולפי. דצון
מיניה באגרא: כי קא טרח
לשפון: דידיה קא טרח. שהיין
אינו נאסר עד שגניע לקרקעית
של זיקי דידהו. זיקי של עור גולפי
של חסם. ולקמיה פריך הא קא
מעבר להו מעצרה דהיינו לאחר
שנאסר: והא רואה בקיומו.
לאחר שנאסר: דלא נאטרו זיקי.

שלא יתבקשו הנדרות שלהם ויטערו
לגולפי ולא ייבזי להו ניהליה: **דמתי**
בדריהו. דאי נמי מטערו זיקי לא
יהיז להו גולפי: **דאי פריסדקי נקטי**
בדריהו. כליס רקים לקבל היין
היוצא מן הנדרות כשהן מתבקשין
ללא איכפת להו אי מטערו זיקי:
דאי למכרויא מעיקרא. רב איקא
ריש נהרא הוה ואיל למכרויא לספן
מעיקרא הרי ימיס רביס כל עת
שיגיעו אנשים הללו העבירם בחנם:
קיערי. קיערי. סימן הוה מוסר להם
ומכירם הספן ומעבירם ואילו לא
טרח מירד: **במתני' יריחם**. במס'
ואס היו מבוקעות אסורות: וכן יין
סנפל לסוך הסומץ כו' לא גרס:
גורגות. תאניס יבשים: **כל**
שנהאחו צנותן טעס. שנהנה
בטעמו של איסור דהיינו צנותן טעס
לשבת אסור (א). וכל שאין בהנאה
צנותן טעס שנהנה בטעמו: **קגון**
חומץ סנפל לסוך גריסין. דנותן
טעס לפגם הוה מותר: וכן היו
עושין כו' לא גרס' **במתני' גב'**
מעסה לספור. יש אדם שמביא
רואית לספור את דבריו קתי אס'
יש בהן צנותן טעס אסורות והדר
תני מעשה דגורגות וסמירוס:
גורגות היין פוגמן: **שאזר כו'**
כלאים. שאזר (א) כלאים חוט אחד
ואין מקומו ניכר: ולא ימכרו

לענדן כובצ'ים: דערפאר שטא יחזור וימכור לישראל. "וה' איז אלהים" דערפאר שטא יחזור וימכר לישראל: **ספרינו למען** דכחצי' צומתים צוהי' און שטא אדם נעשה חפשי מן המלכות: **ולמפניהו** דמו לא ידען להו ישראל מעובד כובצ'ים דמחן אסורה: **שלא צפני ישראל** צוהי' אזי ישראל חבירה מוזין ליה לעובד כובצ'ים דער זין איהו איהו מיד עובד כובצ'ים דקבר פת על הימח היא שישאל אפאה **צירייהו** סדק צבחיטין: **צירייהו** לשון מיטערן זיקי (לעיל ג:).

אספרא מורה: **קרי** זה לא ימכרנו לעיבד בובבים. דוקא אצל
ג בגדו ויתפדנו עליו אצל ככלאים ודאי ליכא למיחש מידי דעתן
נ כלאים דוקא בשלשה כגון מרדעת החמור שהוא יושב עליה
ועליה אצל חמור מוחל להשיבו חמקין אצל בעלגלה אגור דעתן
הר שלא יהא צברו נוגע בזה ואעפ"י שהלשה נמי גזר חממין
מח על צברו מ"מ הכא לא גזר: **אבל** עושין אותו תברין
ת הא איכא לועג לרש כדאמרין גבי ציית פ' התכלת (מנחות דף מה).
בבבורה ימלו בו ציית משום לועג לרש שנראה שאינו חייב במצות
יהודה היה אומר דהיא דמנחות (דף מה). אליבא דשמואל דלוי
ימין כצושים היה בציית ויש כאן עבירה והא דתלי טעמא
איקין חשבין כו' (ז) והוא א"י לעשותו ושמאלו מוקי לה דהכא
טעם דפרשיתו ולפ"ו החילוק מוחל מנהגיו שאנו מסיקין הציית
צברו ולטעמיה דאית ליה מצות בטלות עוד סמך למנהגיו ממח'
ס החילונים אנו נוהגין כמה דברים כגון ויחל משה בלילי טעניות
סונים שהיו להם (י) צמיחה דהו זזהיר במצות ציית כל מייסין
דלא זזהיר בציית כולי האי אדרבה אי רמיין הו לעג לומר
אחרים כדאמרין במסכת נדה (דף עב). צראשונה היו מטבילין
למפניהו ולבנותיהו לעיבד בובבים שלא בפני ישראל.
ואחז ממנו (ב) (דבאמרין) (ז) (דרכבנין) פ' אין מעמידין
מוחר בתעורבות כיון דלא שכיחא לא גזרינן למדי:

מסורת הש"ס

(א) ויבטלה עיניו (ב) נעלם
(ג) וישלח (ד) נדה
(ה) פסחם מו (ו) ד' פס'
מוצין לה סד'ה ויבטלה
(ז) ימירו עיניו
(ח) ויבטלה ויבנה עיניו
(ט) ויבטלה עיניו
(י) ויבטלה עיניו
(יא) ויבטלה עיניו
(יב) ויבטלה עיניו
(יג) ויבטלה עיניו
(יד) ויבטלה עיניו
(טו) ויבטלה עיניו
(טז) ויבטלה עיניו
(יז) ויבטלה עיניו
(יח) ויבטלה עיניו
(יט) ויבטלה עיניו
(כ) ויבטלה עיניו
(כא) ויבטלה עיניו
(כב) ויבטלה עיניו
(כג) ויבטלה עיניו
(כד) ויבטלה עיניו
(כה) ויבטלה עיניו
(כו) ויבטלה עיניו
(כז) ויבטלה עיניו
(כח) ויבטלה עיניו
(כט) ויבטלה עיניו
(ל) ויבטלה עיניו

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

דנשבורג.

א תוֹם ד'ה הַבֵּנָה שֶׁהֵדָה
זו כְּלָאִים וְכו' לֵכָךְ אִוָּסֵר
עִירֻבֵן וְלֹא בִטּוּלָה. ר"צ אֶלֶל
הַמֹּס' בְּחֻלּוֹת לֹא ע"ה
בִּסְד' וְזִנְיָמָא וְכו' הֵעִלוּ
דִּמֵּן הַדִּין בְּאִמַּת בִּטּוּלָה וְרַק
חֻמְרָא דַּתְקַנְתָּא דְרַבֵּן
הוּא:

מסורת הש"ס

(א) שבת פט: ערלה פ"ב מ"י וי"ל דמתן (ט) [חולין קד:]; (ג) [ע"י מוס' ב"ב לה ד"ה נותן]; (ד) [דף עג: ועמ"ש על זה בתוס' פסחים ל ד"ה אמר רבא וכו' דרש"י דהכא סותר בדריי בחולין קט. ד"ה וכו' ולא]; (ה) [שנתעברה, ר"ש]; (ו) [י"ל כדחוקי]; (ז) [חולין ו,י,ה] (ח) [י"ל דפרק המקבל קולא]; (ט) [ועיין מוס' שבת פט: ד"ה תכלין]; (י) [ומיר לת:]; (יז) [פסחים מא,א]; (יט) [י"ל כרנא]; (פ) [ע"ש היטב ב"ב ותראה דלפניו שם לימא הכי אלא דרומאי מתני משמיה דריב"ל וכו' והיטו דגם ריב"ל ס"ל כר' יוחנן דריחיה חלא וטעמא חמרא חמרא];

גליון הש"ס

הנוס' ד"ה כבבל וכו' שלא יחא כפל חבור בעיקר. תמוז ל' נדרחא מדגריה: דהיכא דלגא במיני במשהו דלאו לאסור גס טוקן טעם לפגם דמ"מ היו כמו משהו אכל היכא דמזין מז"מ במשהו אחין עלה אין נטלי"פ אסור ומש"ה כתבו בדמקן כיון דהטעם אטו מינו לא חמייר ממייזי ונטלי"פ מותר. אכל לא ויחיי להנין דמה הפרש בזה דגם חמין ממייזי במשהו נימא בנטלי"פ אסור דמשהו מיסוי היו. למה דכתבו מוס' מתחלה ועוד דבמשהו מז"מ וכו' וכו' ניחא. דשעיר דברייהם דאף דלש נימא נטלי"פ היו במשהו מז"מ הכא דפרטיין לאכי דבתי טעמא אולין ממילא בנטלי"פ דאין טעמן שזה לא היו מין במיני. אכל לדינא דקיי"ל כרנא דבתי שמה אולין ל"ש כן דמה נכך דע"י הפגם אין טעמן שום דגם מז"מ הא שזה בשמה ואס כן מה חילוק בין היכא דמין בשמ"מ במשהו להיכא דמין ממייזי במשהו לנטין טוקן טעם לפגם ועמ"י: ד"ה ורבא אמר וכו' דהחם איבא לישינא אהרינא. שם אטו אלא בדריב"ל דקאמר תחילה דהי חלא ולדדומאי גס ריב"ל ס"ל דהי חמרא אכל ודאי ס"ל דהי חמרא וול"י דמסתפנה היה ג"ל דאריך למקוץ כ"ו וי"ל רק סתם דהתם איכא לישנא אחרינא דדרומאי דריב"ל ס"ל ג"כ חמרא:

הגהות הב"ח

(א) גבי חד טעמא הוא רהוד: (ב) שם והאי חלא מיקרי והאי חלא. ג"כ נראה דנלשון בני אדם אדרי ואדרי חלא מיקרי וגם אדרי ואדרי חמרא מיקרי ולא דמי לתכלין של שני שמות דלא מוקרי בתר שמה חלא פלפל ארוך או פלפל שחור מיקרי: (ג) רש"י ד"ה וכל מין במיני במשהו [למקם פסקין וכו' ויין נסך] תא"מ. וגי' ס"א והביי הלבחא דכל מין במיני דינו במושהו וטוסה וז' כפי רש"י עיקר והגה"ה וז' שהא ע"פ פרי"ת נדפסה בתוך פרש"י בטעות גם יתכן דפרש"י דהכא היו קודם חורה עיין בהגהת אשכנזי המתחלה רש"י פסק: (ד) תוס' ד"ה

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה.סו.

חמרא עסיקא. טעמו ניכר בענבים: **חמרא חדסא**. בנותן טעם.

וכל היכא דליתמר נותן טעם ואין טעמו ניכר הוה שיעורא בששים:

חלא דחמרא וחלא דשיכרא. חד דליסור וחד דהיתר: **חמיא דחיטי וחמיא דשערי**. חד דחולין וחד דתרומה. ונפלו זה לתוך זה: **וכל מין במינו במשהו**.

(א) לקמן"י פסקינן דלאו הלכתא הכי אלא אפילו מין במינו בנותן טעם חוץ מטבל ויין נסך: **סגלין שנים וג' שמוס והן מין אחד או מין ג' אסורין ומנטרפין** ה"ג במסכת ערלה. ג' שמות והן מין אחד כגון פלפל לבן פלפל שחור פלפל ארוך או מין ג' וג' שמות יש להן אסורין ומנטרפין אס נפלו לקדירה ולא בזה כדי לתבל ולא בזה כדי לתבל ונטרפו ומיכלו והן של איסור מנטרפין לאוסרה. ואמר חוקיה הכא דקאמר מין ג' וג' שמות להן מנטרפין אע"ג דתלתא מיני ניניהו ובשמה נמי לא שוו: **במיני מסיקה עסקין**. שכולן טעמן מתוק ומש"ה מנטרפין דטעמן שזה למתק בהן הקדירה: **ורבא אמר לך הא מני ר"מ היא**. ואע"ג דלא שוו לא בשמה ולא בטעמא קאמר דמנטרפין דחוקיה לימא: **חלא שנפל לגו חמרא**. חלא דליסור לגו חמרא דהיתר דברי הכל בנותן טעם כדי נפיל לגויה לא היו דמי ליה לא בריחא ולא בטעמא שאין היין מבטל ריח החומץ עד ^(א) שנתרבה לתוכו ולא החומץ מבטל ריח היין משום דרובא חמרא: **אכל חמרא לגו חלא**. משעה שהגיע לאויר הכלי נהפך היין בריחו לריח החומץ וקודם שנמערבו היו שוין בריחן: ריחיה

"חמרא עתיקא בענבי דברי הכל בנותן טעם חמרא חדתא בענבי אביי אמר במשהו ורבא אמר בנותן טעם אביי אמר במשהו בתר טעמא אולין אידי ואידי חד טעמא הוא ^(א) דהוה ליה מין במינו ומין במינו במשהו ורבא אמר בנותן טעם בבתר שמא אולין והאי שמא לחוד והאי שמא לחוד וה"ל מין בשאינו מינו ומין בשאינו מינו בנ"ט תנן יין נסך שנפל ע"ג ענבים כו' קס"ד חמרא חדתא בענבי מאי לאו בנ"ט לא במשהו הא מדקתני סיפא זה הכלל כל שבהנאתו בנותן טעם אסור כל שאין בהנאתו בנותן טעם מותר מכלל דבנותן טעם עסקין ואביי מתניתין בחמרא עתיקא בענבי חלא דחמרא וחלא דשיכרא וחמירא דחיטי וחמירא דשערי אביי אמר בנותן טעם בתר טעמא אולין והאי טעמא לחוד והאי טעמא לחוד והוה ליה מין בשאינו מינו ומין בשאינו מינו בנותן טעם ורבא אמר במשהו בתר שמא אולין ^(א) יוהא"י חלא מיקרי והאי חלא מיקרי והאי חמירא מיקרי וה"ל מין במינו וכל מין במינו במשהו אמר אביי מנא אמינא לה דבתר טעמא אולין דתניא ^(א) תבליין ב' וג' שמות והן מין אחד או מין ג' אסורין ומצטרפין ואמר חוקיה הבא במיני מתיקה עסקין הואיל וראוין למתק בהן את הקדירה אי אמרת בשלמא בתר טעמא לחוד והאי שמא לחוד ורבא אמר לך הא מני ר"מ היא דתניא רבי יהודה אומר משום רבי מאיר מניין לכל איסורין שבתורה שמצטרפין זה עם זה שנאמר וְלֹא תֹאכַל כָּל תְּעוֹבָה^(א) כל שתיעבתי לך הרי הוא בכל תאכל חלא ^(ב) לגו חמרא דברי הכל בנותן טעם חמרא לגו חלא אביי אמר במשהו ורבא אמר בנותן טעם אביי אמר במשהו ריחיה

ולא בטלי והא דטעמא לא בטיל לא בעי למימר דלא בטיל כלל אלא דלא בטיל דאין שאר איסורים אכל בטל ודאי שפיר כי ידעינן ודאי דמתבטל הטעם כגון ביורה גדולה: **תבליין** שר' שנים וג' שמות והם מין א'. פרש"י כגון פלפל לבן פלפל שחור פלפל ארוך והם מין א' וכולן קרוין פלפלין או ג' מיני תכלין כגון פלפל וכמון וקנמון וקשה על זה דבמס' ערלה (פ"ב מ"י) קתני סיפא ר"ש אומר בין ג' שמות והם מין אחד בין ג' מינים והם שם אחד אינם מנטרפין ולפ"ה דפי' דשמות לשון שם ממם בשלמא ג' שמות והם מין א' משכחת להו כדפי' אלא ג' מינים והם שם אחד היכי משכחת לה כיון דשם ר"ל שם ממם וע"ק דככל דוכתא הוי פירוש שם איסור כמו השמות הללו ^(א) (דאיתו נשך (ב"מ דף עד)) לכן נראה דשמות דקאמר היינו שם דאיסור כמו לא מן השם הוא זה בסוף פ' הוריק (שבת דף קב.) גבי יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ה' חטאות וה"פ הכא תכלין של שנים וג' שמות כגון פלפל דכלאים ופלפל דערלה ופלפל דתרומה דתלתא איסורין וכולן מין פלפלין הם או ג' מינים פלפלים וקנמון ושאר מינים וכולם איסור אחד והשתא ניחא דמשכחת שפיר ג' מינים והם שם אחד כגון מאיסור אחד פי' מתרומה או מערלה או מכלאי הכרם וכן משמע צירושלמי דתנן בפ"ב דמס' ערלה התרומה ותרומת מעשר והחלה והבכורים מנטרפין זה עם זה וקאמר עלה בגמ' לר"ש נלרנא דאע"ג דאמר ר"ש אין ב' שמות מנטרפין מודה הכא שכולם שם תרומה משמע בזהיא דשמות היינו איסורין ^(א): **וּרְבָא אמר הא מני ר"ם היא**. וא"ת א"כ מאי איריא מיני מתיקה דאמר חוקיה אפילו בלא מיני מתיקה נמי מנטרפין משום דכל מה שתיעבתי לך כו' ופרש"י דהא"י אליבא דרבא לימא דחוקיה דמוקי לה במיני מתיקה דוקא ול"י דא"כ אין הלכה כחוקיה מדפלגי רבא עליה והוא בתראה ובשבת ס"פ ר"ע (דף פט:) משמע שהתלמוד תופס עיקר הא דחוקיה דקא פריך התם והתנן תכלין של ב' וג' שמות כו' ואמר חוקיה במיני מתיקה שנו כאן מדקא פריך תלמודא ממילתיה דחוקיה ש"מ דהלכה כמותו לכן נראה לרבא נמי דמוקי לה כר"מ איתא לחוקיה ואע"ג דאמר ר"מ כל איסורים שבתורה מנטרפין ואפילו בלאו מיני מתיקה משום דדריש כל מה שתיעבתי לך כו' ה"מ כשהאיסורים צעין ואז ודאי מנטרפין חזי זית מזה וחזי מזה לחייב אפילו אינם שוים במתיקה אכל כשהם מעורבין בתבשיל שאינם צעין כי הויא דתכלין ב' וג' כו' ומיירי שמתבל בהם בקדירה אפילו ר"מ מודי לחוקיה דדוקא במיני מתיקה מנטרפין כיון שהם שוים למתק הקדירה אכל אס אינם שוים במיני מתיקה לא מנטרפין כיון שאינם שוין בנתינת טעם בקדירה שזה צא למתק וזה צא לחוק: **כל שתיעבתי לך בו**. ואפילו למי"ד לאו שזכללות אין לוקוין עליו ה"מ כגון ^(א) עלין ולולבין דמפקי מכל אשר ישעה מגפן היין וכן ^(ב) חי ומבושל בחמי טבירה דמפקין ממי אס כלי אש אכל היכא דהאיסור מפורש כל אחד לבדו כגון בכל איסורי דעלמא אי חוין ^(א) מהכא שמנטרפי לא חשבינן ליה לאו שזכללות: **ורבא אמר בנותן טעם ריחיה חלא ומעמא חמרא חמרא**. מימה דקשה הלכתא אהלכתא דקיי"ל כרבא לגבי אצוי וקיי"ל ^(א) כר' יהושע בן לוי נמי דאמר פרק המוכר פירות (ב"ב דף יז. ^(א) דריחיה חלא וטעמא חמרא חלא ור' יוחנן אמר דריחיה חלא וטעמא חמרא חמרא ^(ב) (כרז כהנא) וי"ל דהתם איכא אחרینא ודרומאי מתני איפכא ^(א) דר' יוחנן אמר ריחיה חלא וטעמיה חמרא חלא ורבי יהושע בן לוי אמר חמרא כרבא דהכא ומכאן נראה דמותר לקדש צעי"ש על היין שריחו חלא וטעמיה חמרא:

מבבלי דרישא בנותן טעם עסקינן. יש שהיו מפרשים דכל איסור דהוי במשהו לא אמרינן ביה נותן טעם לפגם מותר דהא אין לך טעם בטל יותר ממשהו באלף ^(א) ה"ה נותן טעם לפגם ומפרש כאן מכלל דבנותן טעם עסקינן דלכך מותר בשאין בהנאתן בנותן טעם דאי במשהו הא אפילו לפגם אסור ואין ראייה מכאן דלא דייק הכא אלא מדמפלגי בסיפא בזהכי מכלל דרישא בנ"ט בזהכי איירי מתני' ועוד דמשהו מין במינו אין הטעם בטל כלל אפילו באלף כיון שהטעם שזה אכל לפגם הטעם בטל ובחמץ כפסח לספרים דגריסי במשהו כרז (פסחים דף ג.) אע"ג דשלא במינו אסור במשהו אע"פ שהטעם בטל מ"מ אין לאסור טעם לפגם ^(א) שלא יהא טפל חמור מן העיקר דשלא במינו אין לאסור אלא אטו מינו אלא ודאי אין חילוק דכל נותן טעם לפגם מותר: **תבליין** שר' ב' וג' שמות אסורין ומצטרפין. פ"ה אס נפלו לקדירה ולא בזה כדי לתבל ולא בזה כדי לתבל ונטרפו ומיכלו והם של איסור מנטרפין לאוסרה וקשה דלפי' משמע דחדא מלתא היא ולישנא דברייתא משמע דתרי מילי ניניהו לכן פירש רש"ס דאסורים דקאמר ר"ל אסורה העיסה או הקדירה בנתינת טעם ומנטרפין דדבר יצא לאסור ואפי' בלא נתינת טעם כגון שנפלו לתוך חולין ויש בו מאתים לנטל אחד מן האיסורין אפי"ה לא בטיל עד שיהו צו מאתים מן השנים וא"ת אמאי תני תרוייהו אסורים ומנטרפין לימני מנטרפים לחוד ושפיר שמעינן תרוייהו בין בלא בין ביצא וי"ל דאי הוה תני הכי ה"א דר"ש דפלגי בסיפא ^(א) בתרוייהו פליג בין להנטרף לנותן טעם בקדירה בין להעלות בחדא ומאתים מש"ה תני תרוייהו לאשמעינן דר"ש לא פליג בנתינת טעם לקדירה אלא מודה דמנטרפין ^(א) (כדחוי') דאע"ג דלא גזרו על תערובת דמאי אפי"ה קאמר ^(א) שאני שאור ותכלין דלטעמא עבידי

תורה אור השלם

- ↑ לא תאכל כל תועבה: דברים יד ג

מוסף רש"י

תבלין ב' וג' שמות. פלפל לבן שחור וארוך, או אפילו מן ג' מינים והם (שם אחד) של איסור, אסורין. אס מיניו כגון אמת הקדיה, ומצטרפין. לתכלה אס אין בכל אחד כדי לתבל ונטרפו ומיכלו (שבת 109). ואמר חזקיה. הא דקתני מנטרפין, הבא במיני מתיקה עסקין. שכולן מיני מתיקת קדירה, אכל מנטרפין, הבא במיני כל שתיעבתי לך. כל אסוריהו לך לתעבו ולהתרחק ממנו, הרי הוא בכל תאכל. עולמית, בכל עניין שהוא (חולין קיד:).

גב א ב מיי' פט"ו מהל' מאלכות אסורות הלכה לב סמוג לאוין קסח טוש"ע י"ד סי' קלד סעיף ח:
גג ג מיי' שם הלכה יד טוש"ע י"ד סי' נח סעיף ב בהגה ועיין כל זה בצ"י שם:
ד ד מיי' שם הלכה לה:
גרי' ה מיי' שם הלכה יד טו וע"ש בהשגות ובכ"מ:
גה ו מיי' שם הל' לה וסמוג שם טוש"ע י"ד סי' קלד סעי' ו ונכרז אלפס עוד בפ' ערבי פסחים ק:קט:

תורה אור השלם
1. לא תאכל כל תועבה: דברים יד ג

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

תבליין

עין משפט
נר מצוה
^{גו} א מיי פכט׳ מהל' שבת הל' ח סמג לארץ סה טוש"ע א"ח ס"י רד סעיף ג וס"י רבע סעיף ג: גו ב ג מיי פ"ג מהל' מאכלות אסורות הלכ' יד סמג לארץ קמח טוש"ע י"ד ס"י קח סעיף ה: גח ד מיי שם טוש"ע שם סעי' א ועיין בהגיה': גנז ה מיי פט"ו מהל' תרומות הלכה יד: ם ו ז מיי שם הל' י"ג ועיין בכ"מ טוש"ע י"ד ס"י קח סעיף ד:

סו:

בת תיהא. פ"ה נוקצין נקצ במגופת חצית להריח מיהו לשון בת קשה ופר"ח שיש קנה שקוע מוך החצית וכולט מוך ומניחין ^(א) לתוך קנה קטן כמין דד ומריחין דרך אותו דד ומש"ה נקט בת וגם יש ליישב פרש"י שבתוך אותו נקצ שנקבו במגופה נותנין קנה קטן ומריחין דרך אותו קנה ומש"ה קרי לה בת:

עובר כוכבים בדישראל שפיר

דמי. וקמ"ל דלא גזרינן

אטו ישראל צדעוצד כוכבים דאסר אציי: **ישראל ברעובר כוכבים רבא אמר מותר**. ז"ל דמיירי שאין העוצד כוכבים נותן לו שכר ולא מחזיק לו טובה לחוקת טובה נמי חשיבא הנאה ונמלא משתכר באיסורי הנאה: **אב"י אמר אסור ריחא מיִלְתָּא היא**. ומשצינן ליה כשותה אכל אין לומר דמשצינן ^(א) נהנה דל"כ מאי פריך מכמון של תרומה שנגנס ריחו צפת של ישראל שאני תרומה דשריא לישראל בהנאה שאינה של כלוי כי הכא דליכא אלא ריחא דמיירי שלא הסיק ישראל את התנור דל"כ כלה התרומה אלא שכהן הסיקו אלא ודאי הכי פליגי אי חשצינן כשותה או לא וטעמא דרבא דלא חשיב ליה כשותה לפי שהריח נכנס צפניו ומזיקו והקלול רבה על התקון ושרי כדלמרינן פ"ק דחולין (דף ס.) גבי

סכין של עבודת כוכבים מותר לשחוט צו משום דקלקולו רבה על תקונו אצל זילוף של יין נסך ודאי אסור דהויא הנאה גמורה כדלמר"י צפ"ק דפסחים (דף כ:) שותים מלוג בצלע ומזלפים מלוג בשמים אצל כשמים ודאי לא ממשצינן ליה לזילוף מדממירין צפ"ק דפסחים (דף כ:) לולף היין של תרומה טמאה ואי כשתיה חשיב ה"ל "שותה תרומה טמאה שצמיתה אלא זילוף הנאה לחוד הוא דחשיב ומיתסר גבי יין נסך ולא דמיא לצת תיהא שהריח יואל דרך הנקצ וכנגס בחזק בגופו ומזיק אצל זילוף הריח מתפור ^(א): **רבא אמר מותר ריחא לאו מיִלְתָּא היא**. פרק כיצד לולין (פסחים דף עו:) פליגי נמי רב ולוי צריחא גבי צצר שמן שגללו עם צצר נצילה רב אסר ולוי שרי והתם תיבת כוותיה דרב ופי' שם רש"י ואע"ג דחגיף כוותיה דרב דלסר מ"מ הלכה כלוי דשרי משום דרבא סבר כוותיה הכא גבי שרי תיהא והלכה כרבא לגבי אציי ופסק כך רש"י פרק כיצד לולין ולא נראה דהתם קאמר דעובדא הוה בההוא ציניתא דליתווא בהדי צישרא ואסרייה רבא מפדוקא למיכליה בכותחא ומעשה רב וגם מר צר רב אשי אסר שם אפילו במילחא והלכה כמותו צר מתרי מילי וע"ק דאי פליגי אציי ורבא צפלוגתא דרב ולוי א"כ ה"ל לאיתויי פלוגמיייהו התם לכי"ר דודאי הלכה כרב דהתם דריחא מילתא היא והלכה כרבא נמי הכא גבי בת תיהא דריחא לאו מילתא היא ואציי נמי דהכא דלמר ריחא מילתא היא א"ל אנה דלמרני אפילו כלוי דלמר התם ריחא לאו מילתא היא דשאני הכא שהוא נהנה ומריח מן האיסור היין עצמו הלכך הוי לגמרי כאילו שותה מן היין עצמו אצל התם אינו אלא ריח האיסור נכנס בתוך ההיחור והוא אוכל את ההיחור ובהא אפילו אציי מודה דריחא לאו מילתא היא ורבא נמי דהכא א"ל אנה דלמרני אפי' כרב דלמר התם ריחא מילתא היא "דשאני הכא שהריח מזיק לו לפי שנגנס בגופו ולכך אמר דריחא לאו מילתא היא הלכך צין אציי צין רבא דהכא מנא סצרי צין כרצ צין כלוי דהתם והשתא הוי טובא גוויי דריחא ריח החזק שצבולין פת חמה וחצית פתוחה דאסור לכ"ע וריח צצר פלוגתא דרב ולוי וק"ל כרב וריח דבת תיהא וק"ל כרבא למטה מהם פת צוננת וחצית פתוחה או פת חמה וחצית מגופה והמותר לכ"ע פת צוננת וחצית מגופה ולענין ריחא דהתם הלכה כרב דלמר ריחא מילתא היא ה"מ בתנורים שלהם שהיו קטנים וה"ה תחת מחבת שלנו שקורין תרפי"ד בלע"ז שאופין תחתיה הפשטיד"א כמו כן ריחא מילתא היא אצל בתנורים גדולים שלנו אין לחוש לריחא ובלבד שלא יהא פי התנור סמום ואין לחוש אם אפו פשטיד"א של צצר ^(א) עם טריט"א של צבינה בתנור א' רק שלא יגעו זה בזה או עם האיסור פי' כגון פשטיד"א של נצילה אין לחוש כמו כן אם שמנונית האיסור על המרדה שקורין פאל"ה בלע"ז אסור ליתן היחור עליה כל היום מיהו כשאינה בת יומא מותר להשתמש בה לכתחלה ולא גזרו שאינה בת יומא אטו בת יומא אפילו לכתחלה כיון דלא אפשר שהרי העוצד כוכבים לא ישמע לו לעשות מרדה חדשה בכל פעם שישפוך עליה של איסור אצל אם ישא שמנונית האיסור דנצילה ונגע להיחור או תחת היחור אסור וא"מ אמאי לא הביא פרק כיצד לולין גבי פלוגתא דרב ולוי ההיא דכמון של תרומה דהכל ולדחותה כמו שהביא בשעמתי וי"ל משום דלא דמי לריחא דהתם מיירי צריחא דפטס כגון צצר ונצילה ולכך אמר רב דריחא מילתא היא דלזיל האי ומפטס האי אצל גבי כמון שהוא מעשה תנור ולא פייטוס אפי' רב מודה דריחא לאו מילתא היא ועל חטה וחמץ שנמלאת באחת מן המנזות צי"ד לא מיצביא קודם ו' שעות דמותרות האחרות לפי שבטל צששים כמו חמץ שלא צומנו אלא אפילו אחר ו' שעות מותרות האחרות משום דלא הוי חמץ צומנו וחמץ שלא צומנו אינו צמשהו עד זמנו ממנש דהיינו צו' ימים של הפסקה וכן משמע בפסחים צפ' כל שעה (דף ג.) דקאמרינן לשם חמץ כשהוא לאחר זמנו בנותן טעם אפי' לר' יהודה דקאמר חמץ כשהוא לאחר הפסקה בלאו וה"ה לאחר ו' שעות אך אותה מזה נכון לאוסרה ואם אפו המנזות בשצעת ימי הפסקה ונמלאת חטה וחמץ באחת מהן כולן אסורות ובתנור נמי יש לאסור דלע"ג דתנורים שלנו ריחא לאו מילתא היא מ"מ נהי דטעם ליכא מ"מ משהו צעלמא איכא ואפי' במעשה תנור דלאו פטוס: **אמר רבא מנא אמינא** "ה דריחא **לאו מיִלְתָּא היא** דתניא ^(א) תנור שהסיקו בבמון של תרומה ואפה בו את הפת מותרת. וא"ת מ"ש מהא דלמר צפסחים פ' כל שעה (דף כו:) תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה ואפה צו את הפת אסורה למ"ד יש שבת עשים צפת וי"ל דלא שייך לאסור ^(א) שבת עשים צפת אלא דוקא באיסורי הנאה משום דיש שבת עשים צפת היינו שבת הנאה דעשים בתוך הפת וחשיב נהנה מן העשים הלכך התם גבי ערלה דאסור בהנאה אסרינן מהאי טעמא אצל הכא בתרומה דודאי מותרת בהנאה לזרים אין לאסור משום יש שבת עשים צפת ותדע דהאמר ^(א) המצביל בשבת בשוגג יאכל תמיד לא יאכל ואמאי בשוגג יאכל הא כל עשים בשבת מוקצים אפילו נתלשו מאתמול ויש שבת עשים צפת א"כ כשאוכל הפת שנאפה עם העשים יש שבת ואוכל מוקצה אלא ודאי כדפי' דלא אסרינן משום שבת עשים אלא דוקא באיסורי הנאה כדפריש"י ומוקצה מותר בהנאה הוא ^(א) ומכאן יש להתיר פת חמה ^(א) שנאפה צי"ט דאין לאסור משום דשמא העשים שנאפה בהן נתלשו היום ומוקצים הם דמה בכך הא פריש"י דלא אמר יש שבת עשים צפת רק לענין איסורי הנאה ואם משום שמא טחנו החיטין היום וגם נילשו ^(א) אין בכך כלום כיון דמעיקרא צעודם חיטין היו ראוין לכוס מיהו צה"ג חשיב להו גולד כשטחנן צי"ט מיהו ר' יחיאל היה נוהג היחור בדצר וגם בשבת יש שממירין ליקח פת חמה מן העוצד כוכבים מטעמא דפי' אמנם צב' ימים של ר"ה שמע מורי שיש אסרינן לפי שלפעמים שהקציר נמשך עד ר"ה ויכולין לקצור צי"ט של ר"ה ולאפות צי"ט שני ונכון להחמיר בשני ימים טובים של ר"ה: ^(א) **ורבן** חובין שנפלא "לתוך הגריסין. קשה וכי עד השתא לא לאשמועינן דנותן טעם לפגם מותר הא מרישא שמעינן ליה וי"ל דקמ"ל דלע"ג דכי נפל לתוך הגריסין לזננין מצינח כדלמר בגמ' אפ"ה לתוך גריסין רותחין שרי דלא גזרינן אטו לזננין:

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה

ריחיה חלא. יין זה סומך לעירוצו היה ריחיה חלא וטעמיה חמרא ובתר ריחיה אזלינן וכשנתערצו הוה ליה מין צמינו: **בת תיהא**. נקצ נוקצים במגופת חצית להריח את היין לצודקו אם יכול להתקיים ^(א): להריח עוצד כוכבים ציין ישראל שפיר דמי: **הפס מותרס**. לזרים: **שאין צה טעם כמון אלא ריח כמון**. ואי משום דהוסק לא איכפת לן דתרומה אין איסורה איסור הנאה: **רבי מאיר אומר**. לפי ששאבא את ריח היין: **לרבא**. דלמר לאו מילתא היא ודאי על כורחיה כתנאי אמרה למילתיה ולא דברי הכל היא דהא ר"מ אסר וליכא למימר איסור אלא משום ריחא: **לאצני**. דלמר מילתא היא: **לימא כסנאי היא**. מי אמרינן ר' יהודה לית ליה דלציי או דלמא לעולם לית ליה וטעמא דרבי יהודה הכא דקסבר אין ריח היין נכנס צפת אצל צבת תיהא דריח נסך נכנס בגוף מודי: **דברי**

כתנאי "ההורדה פת חמה ונתנה ע"פ חבית של יין של תרומה ר"מ אומר ור' יהודה מתיר רבי יוסי 'ומתיר בשל חיטין ואוסר בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר ריחא מיִלְתָּא היא ומר סבר ריחא ולא כלום הוא לרבא ודאי תנאי היא לאב"י מי לימא תנאי היא אמר לך אב"י לאו מי איתמר עלה אמר רבה בר בר חנה אמר ר"ל 'בפת חמה וחבית פתוחה דברי

כתנאי" וההורדה פת חמה ונתנה ע"פ חבית של יין נסך ודאי אסור דהויא הנאה גמורה כדלמר"י צפ"ק דפסחים (דף כ:) שותים מלוג בצלע ומזלפים מלוג בשמים אצל כשמים ודאי לא ממשצינן ליה לזילוף מדממירין צפ"ק דפסחים (דף כ:) לולף היין של תרומה טמאה ואי כשתיה חשיב ה"ל "שותה תרומה טמאה שצמיתה אלא זילוף הנאה לחוד הוא דחשיב ומיתסר גבי יין נסך ולא דמיא לצת תיהא שהריח יואל דרך הנקצ וכנגס בחזק בגופו ומזיק אצל זילוף הריח מתפור ^(א): **רבא אמר מותר ריחא לאו מיִלְתָּא היא**. פרק כיצד לולין (פסחים דף עו:) פליגי נמי רב ולוי צריחא גבי צצר שמן שגללו עם צצר נצילה רב אסר ולוי שרי והתם תיבת כוותיה דרב ופי' שם רש"י ואע"ג דחגיף כוותיה דרב דלסר מ"מ הלכה כלוי דשרי משום דרבא סבר כוותיה הכא גבי שרי תיהא והלכה כרבא לגבי אציי ופסק כך רש"י פרק כיצד לולין ולא נראה דהתם קאמר דעובדא הוה בההוא ציניתא דליתווא בהדי צישרא ואסרייה רבא מפדוקא למיכליה בכותחא ומעשה רב וגם מר צר רב אשי אסר שם אפילו במילחא והלכה כמותו צר מתרי מילי וע"ק דאי פליגי אציי ורבא צפלוגתא דרב ולוי א"כ ה"ל לאיתויי פלוגמיייהו התם לכי"ר דודאי הלכה כרב דהתם דריחא מילתא היא והלכה כרבא נמי הכא גבי בת תיהא דריחא לאו מילתא היא ואציי נמי דהכא דלמר ריחא מילתא היא א"ל אנה דלמרני אפילו כלוי דלמר התם ריחא לאו מילתא היא דשאני הכא שהוא נהנה ומריח מן האיסור היין עצמו הלכך הוי לגמרי כאילו שותה מן היין עצמו אצל התם אינו אלא ריח האיסור נכנס בתוך ההיחור והוא אוכל את ההיחור ובהא אפילו אציי מודה דריחא לאו מילתא היא ורבא נמי דהכא א"ל אנה דלמרני אפי' כרב דלמר התם ריחא מילתא היא "דשאני הכא שהריח מזיק לו לפי שנגנס בגופו ולכך אמר דריחא לאו מילתא היא הלכך צין אציי צין רבא דהכא מנא סצרי צין כרצ צין כלוי דהתם והשתא הוי טובא גוויי דריחא ריח החזק שצבולין פת חמה וחצית פתוחה דאסור לכ"ע וריח צצר פלוגתא דרב ולוי וק"ל כרב וריח דבת תיהא וק"ל כרבא למטה מהם פת צוננת וחצית פתוחה או פת חמה וחצית מגופה והמותר לכ"ע פת צוננת וחצית מגופה ולענין ריחא דהתם הלכה כרב דלמר ריחא מילתא היא ה"מ בתנורים שלהם שהיו קטנים וה"ה תחת מחבת שלנו שקורין תרפי"ד בלע"ז שאופין תחתיה הפשטיד"א כמו כן ריחא מילתא היא אצל בתנורים גדולים שלנו אין לחוש לריחא ובלבד שלא יהא פי התנור סמום ואין לחוש אם אפו פשטיד"א של צצר ^(א) עם טריט"א של צבינה בתנור א' רק שלא יגעו זה בזה או עם האיסור פי' כגון פשטיד"א של נצילה אין לחוש כמו כן אם שמנונית האיסור על המרדה שקורין פאל"ה בלע"ז אסור ליתן היחור עליה כל היום מיהו כשאינה בת יומא מותר להשתמש בה לכתחלה ולא גזרו שאינה בת יומא אטו בת יומא אפילו לכתחלה כיון דלא אפשר שהרי העוצד כוכבים לא ישמע לו לעשות מרדה חדשה בכל פעם שישפוך עליה של איסור אצל אם ישא שמנונית האיסור דנצילה ונגע להיחור או תחת היחור אסור וא"מ אמאי לא הביא פרק כיצד לולין גבי פלוגתא דרב ולוי ההיא דכמון של תרומה דהכל ולדחותה כמו שהביא בשעמתי וי"ל משום דלא דמי לריחא דהתם מיירי צריחא דפטס כגון צצר ונצילה ולכך אמר רב דריחא מילתא היא דלזיל האי ומפטס האי אצל גבי כמון שהוא מעשה תנור ולא פייטוס אפי' רב מודה דריחא לאו מילתא היא ועל חטה וחמץ שנמלאת באחת מן המנזות צי"ד לא מיצביא קודם ו' שעות דמותרות האחרות לפי שבטל צששים כמו חמץ שלא צומנו אלא אפילו אחר ו' שעות מותרות האחרות משום דלא הוי חמץ צומנו וחמץ שלא צומנו אינו צמשהו עד זמנו ממנש דהיינו צו' ימים של הפסקה וכן משמע בפסחים צפ' כל שעה (דף ג.) דקאמרינן לשם חמץ כשהוא לאחר זמנו בנותן טעם אפי' לר' יהודה דקאמר חמץ כשהוא לאחר הפסקה בלאו וה"ה לאחר ו' שעות אך אותה מזה נכון לאוסרה ואם אפו המנזות בשצעת ימי הפסקה ונמלאת חטה וחמץ באחת מהן כולן אסורות ובתנור נמי יש לאסור דלע"ג דתנורים שלנו ריחא לאו מילתא היא מ"מ נהי דטעם ליכא מ"מ משהו צעלמא איכא ואפי' במעשה תנור דלאו פטוס: **אמר רבא מנא אמינא** "ה דריחא **לאו מיִלְתָּא היא** דתניא ^(א) תנור שהסיקו בבמון של תרומה ואפה בו את הפת מותרת. וא"ת מ"ש מהא דלמר צפסחים פ' כל שעה (דף כו:) תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה ואפה צו את הפת אסורה למ"ד יש שבת עשים צפת וי"ל דלא שייך לאסור ^(א) שבת עשים צפת אלא דוקא באיסורי הנאה משום דיש שבת עשים צפת היינו שבת הנאה דעשים בתוך הפת וחשיב נהנה מן העשים הלכך התם גבי ערלה דאסור בהנאה אסרינן מהאי טעמא אצל הכא בתרומה דודאי מותרת בהנאה לזרים אין לאסור משום יש שבת עשים צפת ותדע דהאמר ^(א) המצביל בשבת בשוגג יאכל תמיד לא יאכל ואמאי בשוגג יאכל הא כל עשים בשבת מוקצים אפילו נתלשו מאתמול ויש שבת עשים צפת א"כ כשאוכל הפת שנאפה עם העשים יש שבת ואוכל מוקצה אלא ודאי כדפי' דלא אסרינן משום שבת עשים אלא דוקא באיסורי הנאה כדפריש"י ומוקצה מותר בהנאה הוא ^(א) ומכאן יש להתיר פת חמה ^(א) שנאפה צי"ט דאין לאסור משום דשמא העשים שנאפה בהן נתלשו היום ומוקצים הם דמה בכך הא פריש"י דלא אמר יש שבת עשים צפת רק לענין איסורי הנאה ואם משום שמא טחנו החיטין היום וגם נילשו ^(א) אין בכך כלום כיון דמעיקרא צעודם חיטין היו ראוין לכוס מיהו צה"ג חשיב להו גולד כשטחנן צי"ט מיהו ר' יחיאל היה נוהג היחור בדצר וגם בשבת יש שממירין ליקח פת חמה מן העוצד כוכבים מטעמא דפי' אמנם צב' ימים של ר"ה שמע מורי שיש אסרינן לפי שלפעמים שהקציר נמשך עד ר"ה ויכולין לקצור צי"ט של ר"ה ולאפות צי"ט שני ונכון להחמיר בשני ימים טובים של ר"ה: ^(א) **ורבן** חובין שנפלא "לתוך הגריסין. קשה וכי עד השתא לא לאשמועינן דנותן טעם לפגם מותר הא מרישא שמעינן ליה וי"ל דקמ"ל דלע"ג דכי נפל לתוך הגריסין לזננין מצינח כדלמר בגמ' אפ"ה לתוך גריסין רותחין שרי דלא גזרינן אטו לזננין:

אמר

מסורת הש"ס

(א) ג' צ"ב, (ב) ג, (ג) שם, (ד) נקב הוא שטוקצין במגופ' החצית ומניחין פיהם ע"פ הנקב ושואפין את ריחו של יין ויודעין אם החמץ ואם טוב הוא. עיך ערך מה ד', (ד) תרומות פ"י מ"ד, (ה) שם (מ"ג פסחים עו:; ו:; א) וועי' מ"ש חוס' לעיל יב: ד"ה אלא], (ז) וז"ל עט פשטיד"א], (ח) וז"ל דתנן], (ט) [שבת לת.], (י) וועי' היטוב חוס' צ"ק קטן. ד"ה הכרעה], (כ) שאפאה עוצד כוכבים צי"ט כל"ג,

גליון הש"ס

גמ' ופעמא חמרא חלא. קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דלזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חה טעמיה חמרא וז"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והוי מין צמיט כמ"ש הר"ן גבי שאור בעספה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דרביתיה. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא צמיתה אלא"כ באוכל תרומה טהורה צטומאת הנוק. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף יב ע"ב וז"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שרש קל"ג:

הגהות הב"ח

(א) גמ' שאין בה טעם כמון אלא ריח כמון: (ב) רש"י ד"ה בת תיהא וכו' להתקיים הפ"ד ואח"כ מ"ה עוצד כוכבים ומיבת להריח נמחק: (א) תוס' ד"ה בת תיהא וכו' וכולט לחרוץ ומניחין לחתכו קנה קטן: (ד) ד"ה אציי וכו' דמשנינא ליה נהנה וכו' שהריח נכנס בגופו ומזיק: (פ) ד"ה אמר רבא וכו' דלא שייך לאסור מטעם יש שבת עשים: (ו) בא"ד וגם נילשו היום אין בכך: (ו) ד"ה כגון חמץ שנפל:

מוסף רש"י

ההורדה. מן התנור (פסחים עו:). ר"מ אומר. לזרים, מפני שנגנס לו ריח התרומה, (שם), שואבות. את הריח (שם),

א) ז"ל ולוקין] ב) זנחלות רש"ש, א) צס"ח: בית איסור, ד) רש"ש מח"ן, ס) [מו"כ מלוע פרשה ז], ו) ז"ל דימי, ז) דף ל: ושס ד"ה השתלים, ח) ז"ל שחלס, ט) מן מדקאמר אבי עד הו דאורייתא שייך קודם ועוד דהאכל וכו'. רש"א, י) ז"ל אמור רבנן בטעמא ואמור רבנן בדובא וכו' וכן איתא התם, יז) ד"ה גלי רחמנא],

הגהות הב"ח

א) גמרא ולבסוף פוגם ואסור: ב) רש"י ד"ה כל שטעמו וממשו אסור ולוקין וכו' יותר מבבבדי: ג) תוס' ד"ה אמר וכו' יומא דמדר' יהודה וכו' מדברי יוחנן שמעתינן צדיקא: ד) ד"ה אמר ריש לקיש וכו' לפגם שאמרו לא שיוכלו וכו' מה שהמירו חכמים ב"ט לפגם לא מיייר וכו' לא המירו כיון שאילו היתה: ה) ד"ה א"ר יוחנן וכו' כגון חלב שגפל לתוך צמר או חלב גימורא שנפל שאין ממשו: ו) בא"ד כדאמר פרק כל הבשר דקאמר אבי שמע מיה וכו' אי חידוש הוא אע"י וכו' צמר בחלב הו דאורייתא אלא צריך לומר כגון חלב וכו' וטעם לאו דאורייתא והכי הלכתא כר' יוחנן כ"ל: ז) בא"ד גבי זרוע צשלה דאיל טיר ודור היתר מכלל איסור דאיסור כזה דבעלמא אסור כה"ג שהמיר הכתוב לגפל וכו' דנקדשים אסור וכו' אע"י דצפרק אלו עוברין: ח) בא"ד דקאמר רבא לא נלכא וכו' הכי גרסינן לא נלכא אלא להיתר: ט) בא"ד והיינו משום וכו' טעם כעיקר הרה אוקיימנא:

דברי הכל אסורה. דודאי עייל זה ריחא: והאי ידי. האי צת מיהא דאסרנא כפת חמה וחצית פמוחה דמי: הכי הלכתא. דנותן טעם לפגם מותר: חומץ פוגם גריסין רותמין ומשביח את הלוגין: **והרפתין**. על האור אחר שנפל החומץ לתוכן: וכן היו עושין. נותנין חומץ לתוך הגריסין לזון והיה משביחן.

ורב דימי קאמר לה: לא שיאמרו כו'. חומרא היא כלומר לא שיוכלו לתט טפס בתצביל מחמת דבר אחר כגון שמהא חסירה מלח או ימירה דאס נפגם מחמת דבר אחר אין תולין הפגם באיסור ואסור: אלא. איזוהו טעם לפגם שמותר: כל שאינה חסירה. שום תקון ואינה נאכלת מפני זה כלומר ואיסור זה פוגם טעמה. ואינה נאכלת לאו דוקא דכיון דפגימתה פורתא קרי לה אינה נאכלת: ואינא דאמרי. הא דריש לקיש לקולא: **נותן טעם לפגם שאמרו אין אומר כו'.** כלומר אין תולין הפגם בדבר אחר לומר חסירה היא מלח ואילו היתה כתיקונה לא היה זה האיסור פוגמה שהמלח היה מצטל את פגימת טעם האיסור ומתקנו אלא כיון דטעם האיסור פוגמה עכשיו כמות שהיא הו פגם ומותר: **כל שטעמו וממשו** **(ט)** **לוקין עליו וזהו כוית צכדי אכילת פרס**. ועל כגון זה נאמר שיעור כוית צכדי אכילת פרס הלכה למשה מסיני שאס יט צכשיעור פרס של תצביל כוית מן האיסור לוקין עליו אע"פ שאין כוית של איסור נאכל צבת אחת כיון דאינו שוהה צאכילתו משהתחיל לאוכלו עד שגמרו אלא כדי אכילת פרס מנטרפת אכילתו ולוקה אכל אס אין צכדי אכילת פרס של תצביל איסור^(א) הואיל ושוהה צאכילתו כוית^(ב) יותר מכדי אכילת פרס הוו להו כשמי אכילות של

שני ימים ואין לוקין דקים להו לרצנן דאכילת פרס הו שיעור שהיית אכילה. ופרס היא חצי ככר של עירובי תחומין ושעירו חכמים ככר מג' לקב חציה לצית המנוגע שנאמר זה ויקרב יד והאוכל צבית יכבס בגדיו פשוהו חכמים לשוהה זה שיעור אכילה כדתינא^(א) והאוכל צבית והשוכב צבית אין לי אלא שוכב ואוכל לא אוכל ולא שוכב מניין תלמוד לומר יכבס את בגדיו ריבה אס כן מה תלמוד לומר האוכל והשוכב ליתן שיעור לשוכב כדי אכילה וכמה היא אכילה כדי אכילת פרס והוא ארבע ציצים:

^(שם דף קה.) ועוד דהאוכל צמר בחלב אוכל ממשו של איסור כשאוכל הבשר כדאמר פרק כל הבשר ^(שם) ^(א) אלא צריך לומר כגון חלב

נימוח שנפל ונבלע לתוך הבשר דליכא רק טעם בעלמא וטעם לאו דאורייתא ^(ב) מדקאמר אבי שמע מינה טעמו ולא ממשו בעלמא דאורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר בחלב אמאי לא גמרינן דחידוש הוא אי חידוש אע"י דליכא טעמא נמי משמע דכי נמי ליתא בעלמא אלא מדרבנן גבי צמר בחלב הו דאורייתא והכי הלכתא כר' יוחנן וכן משמע צפרק כל הבשר צשמעתא דטיפת חלב דאמר אבי טעמו ולא ממשו דאורייתא דאי מדרבנן וכו' ורבא אמר דרך צישול אסרה תורה משמע דסבר רבא טעמו ולא ממשו דאין ממשו טעם כעיקר לאו דאורייתא והלכתא כרבא לגבי אבי ועוד ראיה מפרק גיד הנשה דקאמר גבי זרוע צשלה דאיל טיר ^(א) והוא היתר מכלל איסור כזה שהמיר הכתוב לצשל הזרוע עם האיל ואמר רבא לא נלכא אלא לטעם כעיקר דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש וגבי זרוע צשלה שרי מדנקט רבא טעם כעיקר צקדשים אסור משמע הא בחולין שרי וקרא דגישולי עובדי כוכבים שזוה הכתוב להגעיל כלי מדין אע"פ שלא היה צמס רק טעם מיניה לא גמרינן דחידוש הוא דהא אפי' קדירה צת יומא א"א דלא פגמה פורתא ופס"ה אסרה רחמנא אלמא חידוש הוא אלא לא גמרינן מיניה ואע"פ דצפרק אלו עוברין צפסחים ^(דף מד:) מייתי קרא דמשרת ענבים גבי טעם כעיקר לאו דרשא גמורה מדאורייתא היא אלא אסמכתא בעלמא ולעולם טעם כעיקר לאו דאורייתא כך שיטת רש"י ולא נראה לר"ת דהא ר' יוחנן אית ליה דר"ע פרק אלו עוברין ^(שם דף מד:) דליק טעם כעיקר מגישולי עובדי כוכבים ואין לומר דאסמכתא בעלמא היא דהא פריך התם והאי משרת להיתר מנטרף לאיסור הוא דאתא האי מיצעי ליה לטעם כעיקר מדפריך הכי צדיקא אלמא דרשא גמורה היא דהא ר"ע מוכח מיניה היתר מנטרף לאיסור לחייב מלקות למזיר ששרה פתו ציין ויש צו להנטרף מפת ומיין ורבנן מוכחים מיניה טעם כעיקר וכו' היכי דלר"ע הו דרשא גמורה גבי היתר מנטרף לאיסור מדחייב עליה מלקות ה"נ לרבנן הו דרשא גמורה מדאורייתא דטעם כעיקר דאורייתא וההיא דפרק כל הבשר ^(חולין דף קה.) דאמר רבא דרך צישול אסרה תורה דמשמע דפליג על אבי ויסבור דטעם כעיקר לאו דאורייתא כדפרישית לפי שיטת רש"י

לא היא אלא ודאי גס רבא ס"ל דטעם כעיקר דאורייתא דצפרק התערובות ^(נכחים דף עט.) קאמר רבא ^(א) אימור דאמרי רבנן רובא וצטעמא וכו' היכי דצרבוצ הו דאורייתא מאחרי רצים להטות ה"נ בטעמא והתם צפרק כל הבשר ה"ק רבא לאבי מבשר בחלב לא תוכל להוכיח דטעמו ולא ממשו דאורייתא דהיינו טעם כעיקר משום דבשר בחלב דרך צישול אסרה תורה ודחויא בעלמא הוא אכל ודאי טעם כעיקר דאורייתא כדאמר ליה צפסחים ^(דף מד:) ממשרת ענבים וההיא דפרק גיד הנשה ^(חולין דף כס:) דגבי זרוע צשלה דקאמר רבא ^(ח) גרסינן לא נלכא אלא להיתר מנטרף לאיסור דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש והכא שרי כגון שמקלת בשר הכתף עם כל הזרוע חוץ לרזוט וצולע האיל מן הזרוע חצי שיעור כדפי' פרק גיד הנשה ^(שם דף טז:) ^(ב) אכל חולין אין היתר מנטרף לאיסור בחולין מקדשים לא גמרינן ועוד יש ליישב גירסת הספרים והכי פירושו דצקדשים אסור וה"ה בחולין ונקט קדשים משום דאיירי צהו קרא דכל אשר יגע בצשרה יקדש ^(ט) היינו משום דאי לא אשכחנא קרא אחרינא לאשמעינן טעם כעיקר ואוקיימנא קרא דחטאת לטעם כעיקר קודם מלהיתר מנטרף לאיסור אכל צתר דחוינן טעם כעיקר ממקום אחר ודאי אוקמינן לקרא דחטאת להיתר מנטרף לאיסור ומכל מקום מייתי ליה לטעם כעיקר משום דהדרשא פשוטה יותר כי כן רגיל התלמוד גבי מילה לדחות צבת מיום השמיני וצפרק ר"א דמילה ^(צבת דף קנב.) דריש לה מצן שמונת ימים וכן למול צמקום נגע והכי מוכח דטעם כעיקר שרי גבי איל מזיר כגון שמצשל

השובר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה סז.

אמר רב יהודה **אמר** שמואל **הבי** הלכתא. ה"ג צספרים וכן נראה מדאמר צסמוך מדברי כולן נלמוד נותן טעם לפגם מותר ומאי מדברי כולן וכי משום דמפרשינן למתני' ליהווי צברי לה אלא מדגר' הכי הלכתא נימא ^(א) מדר' יהודה שמעי' צדיקא וכן מדר' יוחנן צדיקא צסמוך דקאמר אס ריבה נותן טעם לפגם מותר ומסתמא רבה צר צר חנה ורב ^(א) (אליד) נמי צצאו לפרש המשנה כמו כן אזלי צשיטמיייהו:

נעשה כמי שהשביח כו'. תימה אמאי נקט האי לישנא דהא ודאי מצביח הוא וי"ל לפי שעיקר השצח לא הו עד לאחר שירתיו וליננו: **ויקוראין** אותו שחליים. לפי שהיו רגילין להניח צו חומץ כמו צשחליים כדאמרינן לעיל " גבי ^(א) (תחלי) אי איכא צהו חלא מייגרי צהו ואשמעינן רב דימי שהיה מצביח מן החומץ: **אמר** ריש לקיש נ"ט **לפגם**. ^(ה) לא שיוכל לומר שהקדירה נפגמת מחמת דבר אחר כו' להאי לישנא קמא הו לחומרא וה"ק מה שהמירו חכמים פגם לא מיייר צבגם שיט לתלותו צדצר אחר כגון צחסרון מלח או ציתרון כי אותו פגם ודאי לא המירו כמו שאילו היתה כתקונה ממלח ותצבלין היה האיסור נותן צבס טעם לצצח אלא איזוהו פגם שמותר כל שאינה חסירה כלום ואינה נאכלת מפני זה פירוש שהאיסור פוגמה ואינה נאכלת לאו דוקא שאינה נאכלת כלל אלא כלומר שנפגמת ואינא דאמרי אמר ר"ל נותן טעם לפגם שאמרו אין אומר קדירה זו דלקולא קאמר וה"ק אין תולין הפגם צדצר אחר כדי לאסור שיאמרו אין הפגם מחמת האיסור אלא מחמת יתרון או חסרון

מלח ואילו היתה כתקונה לא היה האיסור פוגמה ואסור אין אומרינן כך אלא כיון שהיא פוגמת עכשיו כמו שהיא צין שמהא חסירה או ימירה מלח מותר: **א"ל** יוחנן **בא** שטעמו ובמשו אסור ולוקין ע"זו **שטעמו** ו**לא** בממשו אסור ואין לוקין ע"זיו. פי' רש"י צפרק גיד הנשה ^(חולין דף קס:) מכאן דטעם כעיקר לאו דאורייתא ופי' כגון ^(ח) חלב שגפל לתוך צמר או חלב שנפל נימוח שאין ממשו צעין ואין נראה מה שפי' רש"י חלב שנפל לתוך צמר דאפילו לפירוש רש"י דטעם כעיקר לאו דאורייתא מודה צצצר בחלב דהו דאורייתא דדרך צישול אסרה תורה כדאמר צשמעתא דטיפת חלב כו' פ' כל הבשר ^(שם) ^(א) אלא צריך לומר כגון חלב נימוח שנפל ונבלע לתוך הבשר דליכא רק טעם בעלמא וטעם לאו דאורייתא ^(ב) מדקאמר אבי שמע מינה טעמו ולא ממשו בעלמא דאורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר בחלב אמאי לא גמרינן דחידוש הוא אי חידוש אע"י דליכא טעמא נמי משמע דכי נמי ליתא בעלמא אלא מדרבנן גבי צמר בחלב הו דאורייתא והכי הלכתא כר' יוחנן וכן משמע צפרק כל הבשר צשמעתא דטיפת חלב דאמר אבי טעמו ולא ממשו דאורייתא דאי מדרבנן וכו' ורבא אמר דרך צישול אסרה תורה משמע דסבר רבא טעמו ולא ממשו דאין ממשו טעם כעיקר לאו דאורייתא והלכתא כרבא לגבי אבי ועוד ראיה מפרק גיד הנשה דקאמר גבי זרוע צשלה דאיל טיר ^(א) והוא היתר מכלל איסור כזה שהמיר הכתוב לצשל הזרוע עם האיל ואמר רבא לא נלכא אלא לטעם כעיקר דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש וגבי זרוע צשלה שרי מדנקט רבא טעם כעיקר צקדשים אסור משמע הא בחולין שרי וקרא דגישולי עובדי כוכבים שזוה הכתוב להגעיל כלי מדין אע"פ שלא היה צמס רק טעם מיניה לא גמרינן דחידוש הוא דהא אפי' קדירה צת יומא א"א דלא פגמה פורתא ופס"ה אסרה רחמנא אלמא חידוש הוא אלא לא גמרינן מיניה ואע"פ דצפרק אלו עוברין צפסחים ^(דף מד:) מייתי קרא דמשרת ענבים גבי טעם כעיקר לאו דרשא גמורה מדאורייתא היא אלא אסמכתא בעלמא ולעולם טעם כעיקר לאו דאורייתא כך שיטת רש"י ולא נראה לר"ת דהא ר' יוחנן אית ליה דר"ע פרק אלו עוברין ^(שם דף מד:) דליק טעם כעיקר מגישולי עובדי כוכבים ואין לומר דאסמכתא בעלמא היא דהא פריך התם והאי משרת להיתר מנטרף לאיסור הוא דאתא האי מיצעי ליה לטעם כעיקר מדפריך הכי צדיקא אלמא דרשא גמורה היא דהא ר"ע מוכח מיניה היתר מנטרף לאיסור לחייב מלקות למזיר ששרה פתו ציין ויש צו להנטרף מפת ומיין ורבנן מוכחים מיניה טעם כעיקר וכו' היכי דלר"ע הו דרשא גמורה גבי היתר מנטרף לאיסור מדחייב עליה מלקות ה"נ לרבנן הו דרשא גמורה מדאורייתא דטעם כעיקר דאורייתא וההיא דפרק כל הבשר ^(חולין דף קה.) דאמר רבא דרך צישול אסרה תורה דמשמע דפליג על אבי ויסבור דטעם כעיקר לאו דאורייתא כדפרישית לפי שיטת רש"י

לא היא אלא ודאי גס רבא ס"ל דטעם כעיקר דאורייתא דצפרק התערובות ^(נכחים דף עט.) קאמר רבא ^(א) אימור דאמרי רבנן רובא וצטעמא וכו' היכי דצרבוצ הו דאורייתא מאחרי רצים להטות ה"נ בטעמא והתם צפרק כל הבשר ה"ק רבא לאבי מבשר בחלב לא תוכל להוכיח דטעמו ולא ממשו דאורייתא דהיינו טעם כעיקר משום דבשר בחלב דרך צישול אסרה תורה ודחויא בעלמא הוא אכל ודאי טעם כעיקר דאורייתא כדאמר ליה צפסחים ^(דף מד:) ממשרת ענבים וההיא דפרק גיד הנשה ^(חולין דף כס:) דגבי זרוע צשלה דקאמר רבא ^(ח) גרסינן לא נלכא אלא להיתר מנטרף לאיסור דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש והכא שרי כגון שמקלת בשר הכתף עם כל הזרוע חוץ לרזוט וצולע האיל מן הזרוע חצי שיעור כדפי' פרק גיד הנשה ^(שם דף טז:) ^(ב) אכל חולין אין היתר מנטרף לאיסור בחולין מקדשים לא גמרינן ועוד יש ליישב גירסת הספרים והכי פירושו דצקדשים אסור וה"ה בחולין ונקט קדשים משום דאיירי צהו קרא דכל אשר יגע בצשרה יקדש ^(ט) היינו משום דאי לא אשכחנא קרא אחרינא לאשמעינן טעם כעיקר ואוקיימנא קרא דחטאת לטעם כעיקר קודם מלהיתר מנטרף לאיסור אכל צתר דחוינן טעם כעיקר ממקום אחר ודאי אוקמינן לקרא דחטאת להיתר מנטרף לאיסור ומכל מקום מייתי ליה לטעם כעיקר משום דהדרשא פשוטה יותר כי כן רגיל התלמוד גבי מילה לדחות צבת מיום השמיני וצפרק ר"א דמילה ^(צבת דף קנב.) דריש לה מצן שמונת ימים וכן למול צמקום נגע והכי מוכח דטעם כעיקר שרי גבי איל מזיר כגון שמצשל

כא א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קב סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה ה טור ש"ע שם סעיף ג:

כו ו טור ש"ע שם סעיף ג:

כז ז טור ש"ע שם סעיף ג:

כח ח טור ש"ע שם סעיף ג:

כט ט טור ש"ע שם סעיף ג:

כ י טור ש"ע שם סעיף ג:

כא יא טור ש"ע שם סעיף ג:

כב יב טור ש"ע שם סעיף ג:

כג יג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד יד טור ש"ע שם סעיף ג:

כה טו טור ש"ע שם סעיף ג:

כו טז טור ש"ע שם סעיף ג:

כז טז טור ש"ע שם סעיף ג:

כח יז טור ש"ע שם סעיף ג:

כט יח טור ש"ע שם סעיף ג:

כ יט טור ש"ע שם סעיף ג:

כא כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כב כא טור ש"ע שם סעיף ג:

כג כב טור ש"ע שם סעיף ג:

כד כג טור ש"ע שם סעיף ג:

כה כד טור ש"ע שם סעיף ג:

כו כה טור ש"ע שם סעיף ג:

כז כו טור ש"ע שם סעיף ג:

כח כז טור ש"ע שם סעיף ג:

כט כח טור ש"ע שם סעיף ג:

כ כט טור ש"ע שם סעיף ג:

כא כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כב כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כג כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כד כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כה כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כו כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כז כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כח כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כט כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כ כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כא כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כב כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כג כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כד כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כה כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כו כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כז כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כח כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כט כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כ כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כא כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כב כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כג כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כד כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כה כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כו כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כז כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כח כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כט כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כ כ טור ש"ע שם סעיף ג:

כא כ טור ש"ע שם סעיף ג: